

თინათინ თოფურია

ოპი ქოთხიშვიტა

საქართველოს უნივერსიტეტის გამომცემლობა
თბილისი
2015

ავტორი: თინათინ თოფურია

ტექნიკური რედაქტორები: გია ჭუმბურიძე, ზაზა ჭილაძე

კომპიუტერული უზრუნველყოფა: ჯულიეტა ანდლულაძე

მხატვარი: კონსტანტინე თოფურია

საქართველოს უნივერსიტეტის გამომცემლობა © 2015
ყველა უფლება დაცულია

ISBN 978-99949-50-64-2

სარჩევი

წითელი წიგნი ანუ the things you let go... ...5
დაგვიანებული წერილი.....41

წითელი წიგნი

ანუ

the things you let go...

I

წინასწარ რას წარმოიდგენ, რომ ერთ მშვენიერ საღამოს *პეროვის* ჩაბნელებულ ბარში შესული, ვიღაც ქალთან მიყუჟულ მამაშენს გადაეყრები... ნესტოებად პერილი წაიბურღლუნებს — *მაშო! შენ აქ საიდან..?!* ენა ხახას მიგეკვრება და პირიდან ცხარე ლუკმასავით გადმოაგდებ — *შენ?* ზურგს უკან დაბნეული მეგობრები ნელინელ გასასვლელისკენ დაიძვრებიან, ის ვიღაც ქალი კი, მთლად არეული, თვალს მაგიდას გაუშტერებს — მიეშვრებიან:

ორი ჭიქა, ერთი საფერფლე, ორი ნამცხვარი, თეთრი სუფრა, ვანოს ხელი, ხელში სანთებელა, ლურჯი სანთებელა...

— მეგობრებთან ერთად ხარ?.. ჩვენთან ზომ არ ჩამოჯდებოდი... გაიცანი — თამარი, ჩვენი საფინანსო განყოფილების ბურჯი! თამარიკოს გარეშე...

აქებს კიდევ.

ქალი უხეიროდ იცინის და მერე *კაი ვანო ერთი შენ კიდევო...*

— თამარ, ეს ჩემი გოგოა, რომ გიყვებოდი...

უყვებოდა...

— მაშო არა? — გაიღიმებს ქალი და ახლა თვალებს მაგიდიდან ჩემზე გადმოალაგებს: თმა წაბლისფერი, ტუჩები თხელი, ჯინსები — მუხლებგახეხილი, დგომა ბიჭური, საერთოდაც ბიჭური... ეს მე ვარ — მაშო, მამას საყვარელი გოგონა... გოგო რომ ვარ მხოლოდ მამას ახსოვს... *ჩემი გოგო!* — იტყვის ხოლმე და ნათქვამი თავმოწყვეტილი ქათამივით ჩაიქროლებს ყურებს შორის, სამჯერ წრეს დაარტყამს: „გოგო ვარ, გოგო ვარ, გოგო ვარ...“ — და... — *ჩემი მამა!* — ოდნავ სახეშეცვლილი დაუბრუნდება პატრონს.

„მამას“ მხოლოდ იმისთვის ვეძახი, ეს ცნება დავიწყებას რომ არ მიეცეს. ჯაბას თვითონ აუკრძალა — ვანო დამიძახეო... ერთად მუშაობდნენ და არასოლიდურად ჟღერდა ეს — *მამა-ა!* ლიზიმ კი ჯაბასგან თუ გადაიღო, არ ვიცი — ვანო, ვანო! — ჩამოეკიდება ხოლმე კისერზე... „მამამ“ ოჯახის წითელ წიგნში გადაინაცვლა. მანდვეა სიტყვები — *ძლინებისა, ყოჩაღ, გიცდი, მომენატრე* და ისა კიდევ — „ზუკო“... მოკლედ, ასეა თუ ისე, მგონი სიამოვნებს „მამას“ რომ ვეძახი. ორივენი შევიგრძნობთ ხოლმე ჩვენს „არსს“ და ვჩუმდებით... მე—გოგო, ის—მამა...

უხმოდ ჩავსხედით მანქანაში: მე, მამა და ის ქალი...

შუშა დალაქული, რადიო დაბალ ხმაზე, თვალები პარალელურ წრფეებად — მიმართულება წინ და მთავარია ერთმანეთს არ შეეჯახონ, სიჩუმე დაახლოებით ისეთი, ჩვენი „ეკო“ კლასის გულჩვილი დამრიგებელი რომ იტყვის ხოლმე: „ვინ იცის იქნებ დღეს შრილანკაში გადაშენების პირას მყოფ polpedeitis fastigos ჯიშის უნიკალურ ბაყაყებს კიდევ ერთი წარმომადგენელი შემოაკლდათ?!“ და მთელი კლასი წუთიერი დუმილით რომ ვეგებებით ამ სამწუხარო აღბათობას... მოკლედ, უხმოდ ვსხედვართ მანქანაში... მამამ სადარბაზომდე მიაცილა და მერე — კარგადო, თუ ხვალამდეო თუ... სახლისაკენ გამოვუყევით. ვზივარ და ცხვირში ტყავის სალონის უსიამო სუნის მცემს. სარკეში — მოციმციმე ვიტრინები, საჭესთან — მამა... ეს ის ადგილია წესით თხრობა რომ უნდა შეწყვიტო, ანუ როცა არაფერი ხდება, მოსაყოლიც არაფერია, უბრალოდ ზიხარ და იქვე უაზრო სურვილი გიზის — ერთი წამით ხელი გადაწიო, მამას თითით შეეხო, შეამოწმო მართლა აქაა თუ არა. ზიხარ და ისე ხარ — აი, ქარი ხელიდან საჭირო ფურცლებს რომ გამოგტაცებს, ან საყვარელ ჯინსებში რომ ვეღარ ეტევი... არადა, მიმოიხადავ, — ყველაფერი ძველებურადაა: მანქანა, ჯაზი, ჩაწეული ფანჯარა... ასე ვბრუნდებით ხოლმე შინ... ასე ვუსმენთ საყვარელ მუსიკას — ბილი ჰოლიდეი, სინატრა, ფრანკლინი... ბარში თუ ვსხედვართ ან რესტორანში... ერთნაირ კერძებს ვუკვეთავთ და სიგარეტსაც კი ერთად ვაბოლებთ... (ო-ო დედამ რომ გაიგოს!!!!...) ხანდახან შუა გაკვეთილზე დამირეკავს: — *მამო, სადმე ხომ არ გავიდეთ, წავიხეძსო?* — მეც

ინსტინქტურად თმაში ხელს შევიცურებ და მერე კიბეზე ისეთი ჩავრბივარ, თავი მერლინ მონრო მგონია... სულ ასეა, მეფე და მეფეს ჩაფარებულ ფიგურასავით ვართ, ძვრას რომ ვერ უზამ — „ქიში“ გაიხსნება... ერთი წყვილი თხილამური ვართ, საათის დიდი და პატარა ისარი, მარჯვენა და მარცხენა ხელი, ან უფრო ახლოს — ცერა თითი და საჩვენებელი... ასე ჩამოვსხდებით ხოლმე სადმე, ერთმანეთს მოჭუტულ თვალებს გავუსწორებთ და ყველაფერზე ირონიით ვსაუბრობთ:

— აბა, რა შევუკვეთოთ? შენი ამბავი რომ ვიცი, მარხვაზე იქნები... — *მენიუს* ჩაუღრმავდება მამა.

— ეგრეა, ღმერთს სად გაექცევი... — ირგვლივ თვალს მოვაველებ ცარიელ მაგიდებს, თითქოსდა რაიმეს ვეძებდე — ჩემთვის სამარხო ნამცხვარი შეუკვეთე, სამარხო კრემით და სამარხო შოკოლადით!

— მშენიერი არჩევანია, — ჩაიღიმებებს მამა — კაცმა ყველაფერი გემოვნებით უნდა აკეთოს.

ესეც ასე — თვალებს მოვჭუტავთ და უკვე წარმოგვიდგენია როგორ დაფრინავს „ღმერთი“ ჩვენი უგემრიელესი „სამარხო“ ნამცხვრების ირგვლივ. დაფრინავს და ინგრედიენტებს გვიმოწმებს: შემთხვევით რძე ხომ არ გავურიეთ, შემთხვევით კვერცხი ხომ არ გავგეპარა... აი ამას ქვია — მოცლილი.

— მაშო, ენდრო ხომ არ ვიყიდლოთ?
მანქანით დოლიძეზე ავუხვით.

— არაა, უკვე შევღებეთ. დედამ შეღება.

სიბნელეში პირდაღებული ურჩხულებივით ჩაიქროლეს მშენებარე კორპუსებმა.

— კარგია, კარგია... ბევრი?

ახლადანთებულ ლამპიონებთან მწერები აცეკვდნენ.

— როგორც ყოველთვის.

თვალი კალიასავით მიხტის ერთი გამვლელიდან მეორეზე.

— წითელი გამოვიდა? — თავისივე შეკითხვები ბეზრდება მამას.

— რა ვიცი, გამოვიდა რა... — ვპასუხობ.

რაღაცის უკან დაბრუნება არასდროს მოგდომებია? ხელში ჯადოსნური ლამპარი გეჭიროს და — *ძველი დამიბრუნეო!* — სთხოვდე, ან მოსთხოვდე იქიდან ამომძვრალ ჯინს...

— ეგ სამიდან პირველი — გეტყვის ჯინი — ახლა მეორე...

— მეორე ის, რომ მინდა ლამაზი ვიყო. (რა დასაძალია, მინდა!.) აი, ლიზი როგორიცაა, უფრო სწორად, როგორიც გაიზრდება...

— ეგ მეორე — ჩაეცინება ჯინს — ახლა მესამე, ბოლო სურვილი!

— უცნაური სადამო გამოგვივიდა — მანქანას სადარბაზოსთან აყენებს მამა და მერე ერთს რომ იტყვი და ცხრას რომ უთქმელს დატოვებ რაღაცნაირად ისე, უხერხულად იყურება... თითქოს მე არ ვიყო და ვიღაც უცხო... თითქოს ჩვენ არ ვიყოთ და ვიღაც სხვა... თითქოს ხელი გაჰკრეს ფიგურას და ქიში გაიხსნა... მანქანიდან უხმოდ გადმოვედი.

— რას ნიშნავს სიტყვა „უცნაური“ ერთი ეგ გამაგებინა... ეგეც მესამე სურვილი.

შინ რომ მივედი, ლიზის უკვე ეძინა. ამას მაშინვე ვამჩნევ ხოლმე, დერეფნის ბოლოს შუქი ჩამქრალია და სახლიც თვლემასაა მიცემული — ჯაბა კაი ხანია ჩვენთან აღარ ცხოვრობს და დედამ კი ჩაპისთან საუბარი ჯერ კიდევ ვერ დაამუღამა (რაც არ უნდა გასაკვირი იყოს ქალისგან, რომელიც ზოგადად ყველაფერს ახერხებს). ჩემს ოთახში შევედი და ხის კუნძივით მივეგდე ლოგინზე. მერე სიჩუმე, ფიქრი მსხვერპლს ჩასაფრებული მონადირესავითაა — ოდნავ მოვდუნდები თუ არა, მაშინვე თავს მესხმის... ფიქრი დაახლოებით ასეთი — თუ ერთ ყვავს იტყვის მე ერთ აგურზე გაჩერდები, ან საერთოდაც გაუპასავ თუ... ერთი ჯვარი, ერთი აგური, ორი აგური, ორი ყვავი, სამი გული, ოთხი გული — გეიმი და... ჩამეძინა.

II

ჩენი ქარის წისქვილები, ან „სად იყო და სად არა“ გზად შემოყრილი გველეშაპები

ჩემი სიზმრები პეპლებით სავსე გალიაა. ბავშვობაში ბლომად დავიჭირე, ერთად მოვამწყვდიე და ახლა ღამლამობით, როცა ოთხი მილიონი „საინფორმაციო წყარო“ მთელი ქვეყნის მასშტაბით, გემრიელ მთქნარებას მოჰყვება და მაგდენივე წვეილი ფეხსაცმელი თვალს გაუსწორებს საკუთარ ფიზიკურ და სულიერ სიცარიელეს, მე რკინის გისოსს ფრთხილად გავაჩოჩებ, ხელს გალიაში შევაპარებ და გინდაც ნაღეჭიანი ყავისათვის კოვზით ამომერიოს — დამფრთხალი პეპლები ჯერ გალიის კედლებს მიაწყდებიან, აკორიანტელდებიან, მერე ეს ფრთები — სულ უფრო ჩქარა და ჩქარა — ელვის სისწრაფით... ფურცლებს სწრაფად რომ გადაფურცლავ, ან კინოკადრებს ერთმანეთს რომ მიაყრი — წამში 24... 24 კადრი და თვალსაც მეტი რა უნდა? მაშინვე გამოცოცხლდება წარსულის რომელიღაც, უკვე კარგად მივიწყებული ფრაგმენტი — სულ ერთი წამი, ან დიდი და ურყევი, ქვეცნობიერში კამეჩივით გაწოლილი მოგონება ერთმანეთზე მიწყობილი დღეების... ეს წამიერი შეგრძნება ამხელა ტევადობით — ზაფხულის რომელიღაც, ხისკენწეროებშეხურებული დღე და...

ბრახ! — გაისმა საშხარეულოს შემოღებული კარიდან. ჯერაც თვალდაუჭყეტელს უკვე თვალწინ დამიდგა სამფეხა სკამზე შემომდგარი ლიზის ქვევიდან ზევით

მაცქერალი, აჭარხლებული სახე — „აკრძალულ“ თა-
რომდე მიღწევის კიდევ ერთი მცდელობა... პირველი
შვიდი — უშედეგო, მერვე — შედეგიანი: ცელოფნის კარ-
გა მოზრდილი შეკვრა ძირს ჩამოვარდა და „ზუკოები“
ბზრიალით მოეფინენ იატაკს.

— ლიზი! — შეიფრთხილა ლოგინში დედამ და სა-
მოქმედო გეგმაც წამში მოხაზა: ლიზი დაისაჯოს, მაშომ
ჩაპი გაასეირნოს, ვანომ ყავა დაადგას... მკვირცხლად
წამოფრინდა ლოგინიდან:

— ლიზი, ახლავე ჩამოძვერი მაქედან!.

ლიზი... ლიზი....

მგონი უკვე ვახსენე ჩვენი შიდა-ოჯახური „წითელი
წიგნის“ შესახებ. დროდადრო რაღაცეებს რომ ვისვრით
ხოლმე ამ წიგნში და მერე მთელი გულით ვივიწყებთ.
აგერ ბატონო, ეს ბოლო დრო იყო, მე და ლიზიმ „ზუკოს“
სმა რომ დავამუღამეთ. დიდი არაფერი — ფხვნილი და
წყალი... არადა არ ვიცო... კაი ხანს ვერ ვიმეტებდით
საწითელწიგნოდ. ერთ დღესაც დედამ აითვალწუნა (თუ
ნელ-ნელა შეეპარა ჯავრი, ვერ გაიგებ). ზუკოს შეკვრამ
ჯერ სერვანტის მეორე თაროზე გადაინაცვლა, მერე
მესამეზე, მეოთხეზე და ბოლოს ამ მეოთხე თაროს
„აკრძალული“ ეწოდა — ამით ყველაფერია ნათქვამი.
ასე, თვალსა და ხელს შუა, დედას დი-ი-დი ძალისხმევით
„ზუკოს“ ადგილი ზოგადსასარგებლო, ალალ-მართალმა
სასმელმა (კონსერვანტების გარეშე) — *კომპოტმა* დაი-
კავა, გემრიელად მოკალათდა მაცივარში და ფესვებიც
ღრმად გაიდგა. ეგრეა, დედას ძალისხმევით ბევრი რამე

მიიღწევა სახლში... დედა ადვილად დაგარწმუნებს რომ შემწვარ კართოფილს მოხარშული გირჩევნია, რომ დილით ჩაპისთან ერთად სეირნობას არაფერი სჯობს, რომ ოთახში ავეჯის გამოცვლა შენი ბავშვობის ოცნება იყო და ასე...

— რა ფერის ავეჯი დაგიდგათ? აბა მოიფიქრე! — ისეთი გაბრწყინებული სახით მეკითხება, გეგონება მთელი საქმე ამაში იყო, მაწუხებდა და ვერ მივმხვდარიყავი, აჰაა! ავეჯი! აი თურმე რა ყოფილა!

— თუ გინდა მწვანე, თუ გინდა ცისფერი, ნაცრისფერი... — *ამხელა არჩევანი!* — ჩემთან ოფისში რომაა, გინდა ისეთი?

— სულერთია. — ვპასუხობ. დგას და მიეყურებს, ბავშვს რომ საყვარელ თოჯინას წაართმევენ, ისე.

— სულერთია... კარგი მაშინ, ჩვენ თვითონ შევიჩვეთ... საერთოდ იცი მაინც რას გიმზადებთ?

რა თქმა უნდა არ ვიცი. მზრებს ვიჩეჩავ.

— პირველ რიგში, კარადას. — *თოჯინაც დამიბრუნე-ეთ!* — უყურე, აი აქედან — კარებადღე; იქვე წარმოიდგინე თანამედროვე სტილში დაბალი მაგიდა და თაროებსაც ახლით შეგიცვლით. — *რა ენთუზიაზმი, რა შემართება!* — რას იტყვი, როგორია? ხომ კარგს ვაპირებთ?

რადაც უნდა ვუპასუხო (სიკვდილ-სიცოცხლის ამბავია):

— კი.

ეს დედას საყვარელი საქმიანობაა: ერთ-სავარაუდო-პასუხიანი კითხვების დასმა, მრავალმხრივი ნიჭიერების წვრილმანებზე გახარჯვა და საქმეებზე „თ“-ებით ლაპარაკი, როცა თვითონ მხოლოდ იდეის ავტორია, აღმსრულებლები კი აქეთ — ჩვენსკენ მოვიკითხოთ...

შესაბამისად, ძნელი მისახვედრი არაა რას ნიშნავს: — მაშო, საფლავეზე აღდგომის კვერცხი არ წავიღო-თ? არ დაგეგავიწყდეს რა... ესე, ორი-სამი... ერთი პასკაც გავახვიო-თ და სანთლები... სანთლებს გზად ვიყიდი-თ, ოღონდ მაშო, მოდი ფული დავახურდავო-თ ჯერ და ვანოსაც დავურეკო-თ...

გასაგებია.

მოკლედ, სად ვიყავი... ბრახ! — გაისმა სამზარეულოს შემოდებული კარიდან და „ზუკოები“ ბზრიალ-ბზრიალით მოეფინენ იატაკს. საპნის ბუშტივით გასკდა ზაფხულის რომელიღაც, ხის-კენწეროვან-შეხურებული დღე და ბუსავით დავაჭყითე თვალები... დილა მშვიდობისა, მაშო! გარეთ გაიხედავ — მშვენიერი გაზაფხულის ამინდი... ჩვენი მორიგი ფორიაქიანი დილა... ეს ტრადიციული, ცოტათი თავბრუდამხვევი მაგრამ კარგად ორგანიზებული აყალმაყალი, რომელშიც ყველანი ვიცვამთ, ვსაუზმობთ და ვცდილობთ ღიზის ერთ

ჯერზე მეტად მაინც არ შევეჯახოთ. ყველას რომ ვამბობ ეს ისე ჟღერს, თითქოს სახლში ოცი კაცი მაინც ცხოვრობდეს, მაგრამ ჩვენს დილას ეს სიტყვა ზუსტად შეეფერება. დილით ყველას სამ-სამი წყვილი ფეხი გვაბია, ოთახებს შორის ელმავლის სიჩქარით დავექრევართ და ჩვენ-ჩვენს გასაჭირს გმირული შემართებით ვუმკლავდებით... ჩემი მთავარი ამოცანა ისაა, როგორმე ან დედას დავემგზავრო მანქანით, ან მამას. ამის მოხერხება არც ისე ადვილია — ზუსტად რა ვიცი როდის გავლენ და ან დროში ვასწრებ და ველოდები, ან ეგენი მასწრებენ და... კარგად მეყოლე. აი, ლიზისთვის კი სულერთია — იცის, უიმისოდ მანქანა მაინც არ დაიძვრება! ზოზინ-ზოზინით ალაგებს თავის თოჯინა-წიგნებს ჩანთაში და სანამ „ხლოპცები“ რძით ბოლომდე არ გაიჟღინთება, საუზმეს პირს არ აკარებს...

ლიზი, ლიზი...

არ მითქვამს, ლიზი ძალიან პატარა, ძალიან სულელი და ძალიან ლამაზი რომაა? უფრო სწორად — საყვარელი... „ლამაზი“ ისეთი სიტყვაა — არასაშვიდიწლისასაკო. — *ერთი ამას უყურე!* — იტყვიან ხოლმე გზად შემოყრილი უცხო დეიდები, ოქროსფერ თმაზე ხელს გადაუსვამენ და იმდენს აქებენ, გეგონება ლიზის თავად ეშრომოს და საკუთარი სილამაზე სიმწრით მოეპოვებინოს... ოქროსფერი თმა აქვს — ბუსუსა და ხვეული... წარბები მუქი, სქელი; წამწამები — გრძელი, ხშირი... ასეთი დაიბადა — ლამაზი. ჯერ შვიდისაა... ასაკი, როდესაც თოვლის ბაბუას საბოლოო ყოფნა-არ ყოფნის საკითხი წყდება (წითელი წიგნის კიდევ ერთი კანდიდატი) და როცა მარტო წერილზე send-ის დაჭერით

ველარ ამტკიცებ, რომ წამკითხველი ნამდვილად ჩრდილოეთ პოლუსელი იქნება... მოკლედ, შვიდისაა, საყვარელი და ცანცარა... თავი სამყაროს ცენტრი გონია (ან კი ვის არა) და ღრმად წამს, რომ მთელი ოჯახი მხოლოდ ღიზისთვის ვარსებობთ — იმისთვის, რომ ღიზი ბედნიერი იყოს... ჩვენც ვემორჩილებით ამ პროგრესულ მსოფლხედვას, ყველანი ჩვენ-ჩვენი რუბრიკით შევდივართ ჟურნალის ყოველდღიურ გამოცემაში სახელწოდებით — „როგორ გავართოთ ღიზი“ და დღის ბოლოსკენ კაცმა რომ შეაჯამოს, კაი სახალისო ტირაჟი გამოდის: დედა — თავისი ახალი კულინარიული ჩანაფიქრებით, რომელიც ყოველთვის ჩანაფიქრებად რჩება; მამა — თავისი საძილისწინო დარიგებებით — როგორ უნდა იქცეოდნენ კარგი გოგოები და მე — დაახლოებით ისეთივე უცნაური ამბების მთელი კორიანტელით, როგორსაც ალექსანდრო უყვებოდა ლამაზ-ქალაქელებს და იმათთვისაც ალბათ ეს ისეთივე ჩინური იყო, როგორც ღიზისთვისაა ვიღაც „ნაგელის“ უცნაური თავგადასავალი, ან „ხედზიუს“ მელნით მოთხვრილი თვალები... თითქოს მისმენს... მიცქერს გაღიმებული, მოუსვენრად წრიალებს იატაკზე წამოწოლილი ან მაგიდაზე ჩამომჯდარი და ვერც მიხვდება, გისმენს თუ პეპლებზე ფიქრობს. ამბავს თუ შეწყვეტ — გაგაგრძელებინებს, თუ მოამთავრე, ახლიდან დაგაწყებინებს... მოკლედ, ვერ გაჩერდება, სანამ თავად არ ჩათვლის, რომ დღის საკმარისი დოზა მიიღო, მაშინ ვითომც საერთოდ არ უსმენიაო — მაგიდიდან მოულოდნელად ჩამოხტება, არც გეტყვის მომბეზრდაო, ზურგს შეგაქცევს და ოთახიდან ჰერი-ჰერი... ამას „არ-მე-შენ-დარდებას სიმპტომს“ ვეძახი და რაც არ უნდა გასაკვირი იყოს, ამის გამო უფრო მეტადაც მიყვარს ღიზი. ასეთი პატარა რომაა, თამამი,

განებიერებული და რაც თვალის პირველი შეკვლები-
დანავე ჩანს — ლამაზი...

* * *

სუფრას სამნი შემოვუსხედით. მამა აბაზანაში
წრიალებდა. წყალს ხან მოუშვებდა, ხან დაკეტავდა,
ხანაც ისევ მოუშვებდა...

კი არ გუსმენდი — უბრალოდ, მესმოდა.

ლიზიმ მორიგი „ხლოპცების“ შეკვრა გახსნა და
ახლა რძეს, თეფშსა და კოვზს როდის მომაწვდიანო, ამის
მომლოდინე, მაგიდას შემოუსკუპდა. ზედ გაშლილი
ხელისგულები შემოაწყო. დედა ტელეფონზე ჯაბას
ესაუბრებოდა... მერე რამდენიმე მხიარული წამოძახი-
ლი: „მართლა?“, „როდის?“ და:

— მაშო, ჯაბა რეკავს — მაღაზია სათამაშოებით
ავაესეთო! — მერე ყურმილს ხელს აფარებს — შენი ძმის
მაღაზიაში ერთხელ არ მისულხარ, როგორ შეიძლება!
როდის უნდა ვინახულო-თ?! ჯაბამ საღამოს გამო-
ვუვლიო და წაგიყვანს. ურჩიე რამე, რა სად დადოს...
მივეხმარო-თ ცოტათი. შენი ძმის ბოლოსდაბოლოს...
კარგი?

— კარგი.

„როგორ აღმოვუჩინოთ ჩვენს ჯაბას ოჯახური
მხარდაჭერა“ — ესეც დღევანდელი დღის პირველი გვე-
ლეშაპი! დედამ ხმალი იმარჯვა და მთელი ენერგიით

შეუდგა ყველა წვრილმანი, მაგრამ მეტად საჭირ-
ბოროტო საკითხის გადაჭრას: ვინ მოაკითხავს მაშოს,
რომელ საათზე, სად იქნება მაშო, როდის დაბრუნდება
შინ, ვინ წამოიყვანს შინ და ასე... არა, მაღაზიის ნახვა
მე თვითონაც კარგახანია მაინტერესებდა — სხვა თუ
არაფერი, ეს მაღაზია ჯაბას „ოჯახური ბიზნესისაგან“
თავის დაღწევის პირველი მცდელობა მაინც იყო.
როგორც თვითონ მომიყვა, შესულა მამასთან და მთელი
სერიოზულობით დაუბრეხებია — ჩემი საქმის წამო-
წყება მინდაო. ჯაბა იმ ადამიანთა რიცხვს მიეკუთვნება,
ოცი წლის ასაკიდან დამოუკიდებლობაზე რომ იქაჩებიან
და საბოლოოდ მათ ამ „დამოუკიდებლობას“ ისევ
მშობლები რომ უზრუნველყოფენ. მამამ უყიდა ფართი,
მოუწყო დახლები, შეუძინა პირველი გასაყიდი საქო-
ნელი და მხარზე ხელი ჩამოადო, *ამაყად* — „ჩემი ბიჭი!“
ჯაბამ ფართი მოიწონა, დახლები დაასუფთავა, სათა-
მაშოები თაროებზე შეაწყო და წელზე დოინჯი შემოირ-
ტყა — „ჩემი მაღაზია!“...

— მე გავიყვან და მე წამოვიყვან — აბაზანიდან
გამოდის მამა. ოთახს თვალი გადაავლო: მაგიდა, ლიზი,
მაშო... ჩაიდანი, ტელეფონი დედა... ტელეფონი, ჩაიდა-
ნი... მაშო.

— გეცლება? — ხელს ყურმილიდან იღებს დედა —
ჯაბა, ვანო წამოიყვანს... და რომლისთვის მოვიდნენ?

მამა გვერდით მომიჯდა და პური მოიტეხა.

— ვანო, ექვსისთვის წაიყვან?

— კი წავიყვან, წავიყვან. — საყვარელი ყავა ჩამოისხა — ოდნავ რძე და ბლომად შაქარი.

— მისამართი იცი? — ბოლო საკითხებს აგვარებს დედა ისეთი სახით — „ყველაფერი ჩემი საზრუნავია ამ სახლში!“ ან „მარტო მე უნდა მადარდებდეს?!“

— როგორ არ ვიცი, მე ვიპოვე საერთოდ ეგ ადგილი! — ორცხობილას ყავაში აწობს მამა და სიამოვნებისაგან თვალებს ნაბავს, პირში რომ ადნება რბილი ტკბილი და თბილი...

კი არ გუყვარებ — უბრალოდ, ეხედავ.

— კარგი ჯაბა, ექვსისთვის მოვლენ... — „გადაღლილი“ შემოტრიალდა დედა.

ესეც ასე, პირველი გველეშაპი როგორც იქნა დავა-მარცხეთ და რამდენიმე წაში თავი განცხრომას მივეცით. უმრავლესობა სახლში საშინელი მიაძრევები ვართ: ყოველ ჯერზე გვგონია რომ განცხრომა დიდხანს გაგრძელდება, ჩვენ-ჩვენ უმნიშვნელო ფიქრებში ჩავიძირებით ხოლმე და სულ რომ არ მოელი — მაშო, ავეჯის ამბავი როგორ გადაწყვიტე? — უმალ თავს ამოყოფს მეორე გველეშაპი...

* * *

მამამ მანქანა მაღაზიის კიბეებთან შეაჩერა. სანამ ჩავიდოდი, რაღაც უნდა გითხრაო და სიტყვები თითქოს

ზედ ფილტვებს დაეკიდა — გამაჟრჟოლა და შემახურა...
— *ხომ ხარ ჩემი გოგო!* — მეუბნება ღიმილით...

ჯაბას მაღაზია გარედან საელჩოსთან დაყენებულ ერთ კაი ბუტკა-საგუშაგოს გავდა, არ ვაზვიადებ! შიგნიდანაც ერთი შავ-ბნელი, მუყაოს ყუთებით გადატენილი სორო აღმოჩნდა, რომელსაც ერთი მოზრდილი ნაგვის მანქანა, რამდენიმე ნათურა და კარებთან აბრა აკლდა: „საჩუქრების მაღაზია“ ან „სათამაშოების მაღაზია“... ჯაბას ამ ორი სათაურიდან ერთი ვერაფრით ამოერჩია. მართლაც, გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს — მაღაზია სასაჩუქრეა თუ უბრალოდ, სათამაშოების! ხომ შეიძლება სათამაშო საჩუქარი სულაც არ იყოს და საჩუქარი კიდევ — აუცილებლად სათამაშო?! შესვლის-თანავე ეს მკითხა, რა დავარქვაო. კითხვა მეძნელა და პასუხის გაცემისგან თავი შევიკავე...

— მაშო, გუშინ თამარი რომ გაგაცანი ამაზე მინდა გესაუბრო. — იგივე, დაბალ ხმაზე აგრძელებს მამა.

თამარ, თამარი, თამარ...

— შენ ჩემი გოგო რომ ხარ ხომ იცი... ერთმანეთში საიდუმლოები არ გვაქვს... ყოველთვის ყველაფერს მიყვები და ახლა მეც რაღაც მინდა მოგიყვე...

რაღაც, რაღაც, რაღაც...

— მაშო, თამარს ძალიან მოეწონე გუშინ. მითხრა ხვალ ჩვენთან მოიყვანეო. ძალიან კარგი ბიჭი ყავს — ლუკა. შენხელაა... აი ნახავ, დამეგობრდებით.